

I.

En Eftermiddag i Midten af Juli kom Emanuel og Hansine gaaende hen ad Vejen fra Skibberup Fjordkirke; de havde været ude at lægge en frisk Krans paa Guttens Grav. De gik tavse paa hver sin Side af den stærkt opadstigende Vej, — Emanuel i sin lysegraa, langskødede Multumsfrakke, Hansine i Kirkehætte og med et sort Shawl, som hun foran holdt ind til sig med sine brune, lidt knoklede Hænder.

Det var en solhed Dag. Under den høje Himmel svævede ikke en eneste Sky, og paa Vejen laa et tykt, hvidt Støvlag, der hvirvledes op af deres Skridt, saa det saa' ud, som om de gik i en Damp af Mel.

Da de naaede op paa Højden, standsede Emanuel udfor en ensom Røn, der kastede en Smule Skygge hen over Vejen. Med Hat og Kæp lagt bag paa Ryggen blev han længe staaende ganske